

Fővárosi Ítéletábra a dr. Flumbort András ügyvéd (címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Őszy Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Őszy Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 26. napján kelt 40.P.23.837/2016/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az elrendelt helyreigazítás szövegéből az 1. és 2. bekezdést mellőzni rendeli.

Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35.000 (Harmincötezer) forint első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 63.500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

A 20.500 (Húszezer-ötszáz) forint további kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a jogerős ítélet kézhezvételétől számított következő ... című fogyasztóvédelmi műsorában az alábbi helyreigazító közleményt jelentesse meg: „Valótlanul állítottuk/híreszteltük, hogy a felperes neve, korábbi nevén **felperes korábbi neve** gazdasági kapcsolatban állt ... és

Valótlanul híreszteltük azt, hogy a termék mellé a felperes nem biztosított használati útmutatót és jóállási jegyet.

Valótlanul híreszteltük, hogy ... fogyasztó esetében a terméknek a társaság gyógyhatást és a gyógyszerei elhagyásának lehetőségét állította.".

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, akként rendelkezve, hogy a felek perköltségüket maguk viselik. Megállapította, hogy a felperes 18.000 forint részilleték visszaigénylésére jogosult a Nemzeti Adó- és Vámhivaltól figyelemmel az alperes illetékmentességére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott az Smtv. 12. § (1) bekezdésére, rögzítve,

hogyan megvizsgálta a felperes által csatolt sérelmezett alperesi műsorszám első részét, valamint a helyreigazítási kérelmet és az arra adott megtagadó választ, valamint a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa 1032/2016. (VIII. 30.) számú határozatát. Megállapította, hogy a felperes jogelődje az **felperes korábbi neve**-nek, így a közlés a felperesre vonatkozik. Ezt követően a felperes által sérelmezett egyes közléseket vizsgálta meg abból a szempontból, hogy azok a felperes vonatkozásában valótlan közlések-e, vagy valósak ugyan, de hamis színben kerültek feltüntetésre. Kiemelte, hogy érdemben nem foglalkozhatott a felperes által alá nem támasztott olyan sérelmezett közlésekkel, melyek a felperes terhére eső okból kifolyólag a bírósági tárgyaláson nem voltak megtekinthetők. Elutasította a felperes azon elkésett indítványát, hogy keresse meg az NMHH Médiatanácsot a rendelkezésükre álló teljes, illetve második műsorrész megküldése érdekében.

Rámutatott arra, hogy jelen esetben a bíróság ... napján tartott tárgyalást, ekkor azonban kiderült, hogy a felperes által korábban a keresetleveléhez csatolt DVD nem tartalmazta a teljes sérelmezett műsort, csupán annak első részét. Ekkor a felperes nem tette meg a későbbi bizonyítási indítványát a teljes anyag megismerhetősége érdekében, hanem újabb, hibátlan DVD-k csatolását vállalta. A perben megtartott következő tárgyalási napon, ...-én megtekintette az újonnan csatolt DVD-ket, azonban ezek is csupán a sérelmezett műsor első felét mutatták. Mivel pedig már halasztott tárgyalásról volt szó és a halasztás oka csupán a technikai nehézség kiküszöbölése volt, úgy ítélte meg, hogy nem alkalmazható a felperesi bizonyítás megengedhetőségéről rendelkező Pp. 345. § (2) bekezdése. Elutasította a ... tanúkénti meghallgatására vonatkozó indítványt is, egyrészt a fenti, másrészt azon okból kifolyólag, hogy a per eldöntéséhez vallomására nem volt szükség. Megítélése szerint ugyanis nem annak volt jelentősége, hogy a ... által elmondottak objektív értelemben valósak-e, hanem annak hogy az alperes - bizonyítási kötelezettsége körében - sikerrel bizonyítja-e, hogy a műsor narrátora és az általa megszólaltatott ... és mások által elmondottak az átlagosnak tekinthető néző szemszögéből valóban a felperesre voltak-e vonatkoztathatóak. A műsor megtekintése alapján azt állapította meg, hogy a műsor első részében az alperes semmilyen módon nem határolta el a nyilatkozó személyek által említett cégeket sem egymástól, sem pedig a felperes jogelődjétől. A műsorban a narrátor azt közli, hogy „a termékek forgalmazójával viszont, az **felperes korábbi neve**-vel”, majd folyamatosan úgy fogalmaz, hogy bár általában véve más cégek is foglalkoznak termékbemutató értékesítésekkel, mégis csupán a nevére nevezett **felperes korábbi neve**-re vonatkoztathatja a hallottakat, látottakat. Álláspontja szerint az adott megfogalmazás alkalmatlan arra, hogy ezt a különbségtételt az átlagosnak tekinthető televíziónéző felfogja, értékelje és észben is tartsa a műsor egésze alatt. Megállapítása szerint a műsor első része kizárólag a felperesi jogelődöt nevezi meg és a szövegezés abban a hamis színben tünteti őt fel, mintha valamennyi megszólaltatott panaszos személy vele állt volna kapcsolatban. Az alperes pedig azt nem állította, hogy ilyen, kizárólag a felperesre fókuszáló műsort kívánt volna készíteni, illetve nem vitatta, hogy a műsor szereplői valóban nem mind a felperessel álltak kapcsolatban.

A ... és ..., valamint a felperes közötti gazdasági kapcsolatot érintően úgy foglalt állást, hogy a műsor a két személy szomorú történetének ismertetésével kezdődik és ennek során név szerint nem kerül megnevezésre a felperestől különböző másik cég, akivel a házaspár kapcsolatba került, a későbbiekben név szerint és több ízben is megnevezett felperesi jogelőd cég az, akire a néző gondol, mint a házaspárt átverő és kisemmiző cégre.

Annak valótlan híresztelése, hogy „a felperes a termékei mellé sem használati útmutatót, sem jótállási jegyet nem adott” vonatkozásában az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a viszonteladókra tett utalás a nézőkben nem volt alkalmas megerősíteni azt az elhatározást, hogy nem a felperes, hanem viszonteladói lehetnek a hibák a hiányok terén. Minthogy sem a viszonteladó személye, sem ezen hiányosság tényleges körülményei nem tisztázódnak, így a nézők csak a felperesre gondolhatnak, mint aki nem biztosította ezen tartozékokat, melyek nélkül a vásárolt termék nem használható rendeltetésszerűen, illetve nem érvényesíthető költségmentesen az

esetleges hibákból fakadó vásárlói jogos igény.

Azon közlés vonatkozásában, hogy "a műsorban szereplő fogyasztók mindegyike gazdasági kapcsolatban állt a felperessel, vagy viszonteladóival" azt állapította meg, hogy a felperes mint forgalmazó nem tudhatja és nem is állíthatja, hogy viszonteladói mely ügyfelekkel álltak kapcsolatban, de nem is állította, hogy tudná, az állítást nem cáfolta sem a helyreigazítási kérelmében, sem keresetében, sem az eljárás során. Kérelme ebben a körben feltevésen alapult.

Azon állítás tekintetében, hogy a terméknek gyógyhatása van, illetve alkalmazása esetén ... fogyasztó gyógyszereit elhagyhatja, egyetértett a felperessel, hogy a műsorban megszólaltatott szereplők előadását a néző csak a felperesre tudta vonatkoztatni, így ezen állítás tekintetében a kereseti kérelemnek helyt adott.

Azon valótlan állítás vonatkozásában, hogy „a fogyasztók elállási kérelmének csak a fogyasztóvédelmi műsorra tekintettel a nyilvánosságtól megijedve adott helyt méltányosságból a felperes" azt állapította meg, hogy ezen műsorrészt nem láthatta, így érdemben nem is vizsgálhatta, míg annak valótlan közlése tekintetében, hogy „a fogyasztók a felpereshez köthető cégektől vásároltak" arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a helyreigazítási kérelmében nem jelölte meg, hogy a közléssel szemben melyek a valós tények, így érdemi vizsgálatra nem volt alkalmas a kereseti kérelem.

Egyetértett az alperes azon álláspontjával, hogy azon állítás, hogy „a felperes termékbemutatós átverésekkel foglalkozik" nem hangzott el a műsorban, ez legfeljebb a nézők lehetséges következtetése a műsor alapján. Az a ténylegesen elhangzott közlés, hogy „következő riportunkban egy újabb termékbemutatós átverést mutatunk be" tartalmilag nem feleltethető meg a helyreigazítási kérelemben ezen közlés ellentétjeként megfogalmazott szövegnek. Álláspontja szerint ugyanis a kérelmezett mondat azt a jelentést hordozza, hogy a felperes üzletszerű rendszerességgel termékbemutatós átverésekkel foglalkozik, ez a cég tevékenysége. Ehhez képest a műsorbéli állítás az, hogy az alperes egy újabb termékbemutatós átverést mutat be.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, melyben az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását és a felperes kereseti kérelmének mint teljességgel megalapozatlannak az elutasítását kérte.

Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes által előadottak nem megalapozottak, a felperes által sérelmesnek vélt közlések közül egyik tekintetében sem állnak fenn a sajtóhelyreigazítás jogszabályi követelményei.

A valótlanul állítottuk/híreszteltük, hogy „a felperes neve, korábbi nevén **felperes korábbi neve** gazdasági kapcsolatban állt ... és ..." közlés vonatkozásában azt adta elő, hogy olyan állítás, amely a házaspár és a felperes között gazdasági kapcsolatot sejtet, nem hangzott el a műsorban, sőt a házaspárt megkárosító cég és a felperes elhatárolása határozottan elhangzott a kifogásolt műsorszámban: „A céget mi is kerestük, nem akartak nyilatkozni, levelükben alaptalannak nevezték a házaspár állításait és azt írják, készülékeiket úgy árulják, hogy akár segíthet, akár nem. A termék forgalmazójával (**felperes korábbi neve**) viszont már többször volt dolgunk". Álláspontja szerint a termék forgalmazója nem azonos a házaspárt megkárosító céggel, a viszont szó hangsúlyozásával egyértelműen megállapítható ez. Ezen szókapcsolat egy átlagnéző számára is úgy interpretálható, hogy a károkozó céget nem sikerült elérniük, ellenben maga a termék forgalmazója már többször látókörükbe került. A vitatott műsorszámban az ítéletben megjelölt állítás nem hangzott el, sőt a műsorban egyértelműen elhatárolásra került a felperes személye attól a cégtől, akivel a két megjelölt fogyasztó gazdasági kapcsolatban állt.

Megítélése szerint tehát az elsőfokú bíróság ítéletében olyan állítás helyreigazítására kötelezte őt, amely a jogvita tárgyává tett műsorban nem hangzott el. Ez pedig álláspontja szerint nem áll

összhangban az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglaltakkal. Előadása szerint a helyreigazító közlemény nem felel meg a PK 15. számú állásfoglalásban rögzített azon követelménynek sem, hogy a helyreigazító közleményből a maga egészét, összefüggéseit is tekintve ki kell tűnnie annak, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan. Álláspontja szerint az első fokú ítéletben rögzített helyreigazító közlemény szövege tévesen azt a látszatot kelti, mintha a műsorszám azt tartalmazta volna, hogy a felperes gazdasági kapcsolatban áll ... és ..., holott ilyen nem történt, olyan állítás tekintetében pedig, amely a sérelmesnek vélt műsorszámban nem hangzott el, sajtó-helyreigazításnak nincs helye.

Azon állítás tekintetében, hogy „valótlanul híreszteltük azt, hogy a termék mellé a felperes nem biztosított használati útmutatót és jótállási jegyet”, azt adta elő, hogy a műsorszámban egyértelműen a nyugdíjas házaspár személyes vélekedéseként adta hírül a kifogásolt közlést. Ezt bizonyítja azon megfogalmazás, hogy "a nyugdíjasok állítják a dobozban sem használati utasítás, sem leírás, sem jótállás nincs". E közlés egyébiránt pár másodperccel azelőtt hangzik el, hogy a narrátor az általa fentebb részletezett különbségtételt teszi a cég és a termék forgalmazója, azaz a felperes jogelődje között. Így - álláspontja szerint - megalapozatlan az elsőfokú bíróság azon érvelése, hogy a közlés a felperes személyére vonatkoztatható. Ezen közlés legfeljebb azon viszonteladó cégre vonatkozhat, amely az idős házaspárral gazdasági kapcsolatban állt. Ebben a vonatkozásban is tévesnek ítélte a helyreigazító közleményt, ami nem áll összhangban a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel sem, hiszen a kifogásolt műsorban nem híresztelte azt, hogy a termék mellé a felperes nem biztosított használati útmutatót és jótállási jegyet.

Kiemelte, hogy az első fokú ítéletben szereplő helyreigazító közlemény szövegében alkalmazott felperes megnevezés egy átlagnéző számára jelen esetben értelmezhetetlen. Az elsőfokú bíróság egy olyan tényállítás híresztelése kapcsán kötelezte helyreigazító közlemény közzétételére, amely a vitatott műsorszámban nem hangzott el.

A „valótlanul híreszteltük, hogy ... fogyasztó esetében a terméknek a társaság gyógyhatást és a gyógyszerei elhagyásának lehetőségét állította” közlés tekintetében azt adta elő, hogy a felperes jogelődje a műsorszámban egyértelműen mint a termékek forgalmazója jelenik meg, a kifogásolt közlés pedig a felperes jogelődjéhez köthető cégekről és nem a felperes jogelődjéről beszél, így nem állapítható meg, hogy a kijelentések a felperesre vonatkoznak. Figyelemmel arra, hogy a felperes az ilyen típusú termékek forgalmazója, nyilvánvalóan számtalan viszonteladó cég köthető a felpereshez, így a műsorban megszólaltatott fogyasztók gazdasági kapcsolata nem a felpereshez, hanem az egyéb cégekhez köthető. Álláspontja szerint tehát jelen esetben is egyértelmű az elhatárolás, a műsorszám e vonatkozásban sem híresztelte az első fokú ítéletben rögzített tényállításokat.

Kiemelte azt a körülményt, hogy ... fogyasztó egy vizsgálatról és nem egy termékről beszélt, amikor azt mondta „ez reumára, meg érszűkületre, meg minden ilyen bajra alkalmas vizsgálat és ha beválik akkor nem kell gyógyszert sem szedni, ha ezeket a termékeket én használom, amit ők ajánlanak”. Az alperesi előadás szerint az is látható, hogy termékek ajánlásáról és nem termék értékesítéséről esik szó. A műsorszámban addig elhangzottak alapján pedig ezen tevékenységek nem vonatkoztathatók a felperesre, aki vonatkozásában hangsúlyosan hangzott el, hogy a termékek forgalmazója. Hangsúlyozta, hogy feltételes módon hangzik el a sérelmezett közlés, azaz, ha beválik, akkor esetlegesen elhagyhatja a gyógyszereket a hölgy. A sérelmesnek vélt műsorszámban az egyéb fogyasztók, így ... megszólaltatása előtt is úgy fogalmaz a narráció, hogy az adott fogyasztók a felpereshez köthető egyéb cégekkel álltak kapcsolatban, így nyilvánvalóan az ezt követő megszólalások nem köthetők a felperes személyéhez, hanem általánosságban az ilyen gyógyászati eszközöket értékesítő cégekre vonatkoztathatók.

Az alperesi közlés így az átlagnéző számára nem vonatkoztatható a felperesre. Az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt ezen állítás sem hangzott el a kifogásolt műsorszámban az ítéletben rögzített módon, így e vonatkozásban sincs helye sajtó-helyreigazításnak.

Az alperesi fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és a jogi következtetéseivel a másodfokú bíróság csak részben értett egyet.

A 2010. évi CIV. törvény 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A Pp. 342. § (2) bekezdése szerint a határidőben kért helyreigazítás közzétételét csak akkor lehet megtagadni, ha a kérelemben előadottak valósága nyomban megcáfolható.

A Pp. 343. § (1) bekezdése szerint ha médiatartalom-szolgáltató a helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségét határidőben nem teljesíti, az azt igénylő fél ellene keresetet indíthat.

A Fővárosi Ítéltábla eljárásban arra mutat rá, hogy a sajtó-helyreigazítás sajátos személyiségvédelmi eszköz, az erre irányuló per „a személyes tényekhez való sajtóhűség jogát” hivatott védeni. A per megindításának alapfeltétele, hogy a felperes - előzetesen - speciális jogvédelmi eszközként helyreigazítást igényeljen az adott sajtószervtől.

Az eljárás során tehát kiemelt jelentősége van a helyreigazítás iránti kérelem tartalmának, a sajtó ugyanis csak azoknak a tényállításoknak a helyreigazítására köteles, illetve kötelezhető, amelyeket a jogosult a hozzá eljuttatott nyilatkozatában megjelölt. A sajtó-helyreigazítási perben a bíróság azt vizsgálja, hogy a médiatartalom-szolgáltató a helyreigazítást jogosan tagadta-e meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban azt állapította meg, hogy a perbeli műsor a felperes jogelődjének, az **felperes korábbi neve**-nek a termékével kapcsolatban tartalmazott részletes közlést. Abban - bár számos más cég is foglalkozik hasonló tevékenységgel és a panaszosok akár több cég tevékenységét is sérelmezhetik -, kizárólag a felperes jogelődje került megnevezésre, képileg bemutatásra, annak cégkivonata és egy, a részvételével lebonyolódott perben hozott jogerős ítélet került ismertetésre, összességében tehát a műsor célpontja az **felperes korábbi neve** volt. Álláspontja szerint a műsor egyes szám harmadik személyben utalt a cégre, amely így az átlagos tévé néző számára kizárólag az **felperes korábbi neve** lehet.

Az elsőfokú bíróság ezen megállapítása a műsorszám egészét tekintve nem helytálló, az ráadásul - a levont következtetéseket tekintve - nem a tényállási, hanem a jogi indokolást tartalmazó részre tartozik.

A perbeli műsor megtekintése alapján az állapítható meg, hogy abban valóban az **felperes korábbi neve** kerül név szerint megnevezésre, amely név a felperes neve felperes korábbi elnevezése. A cég jelenlegi neve - ... napjától - ... A sérelmezett közléseket a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján szövegösszefüggésükben, a műsorszámot a maga egészében vizsgálva az ugyanakkor nem állapítható meg, hogy az abban megjelölt „cég” az átlagos tévé néző számára kizárólag az **felperes korábbi neve**-t jelentheti. A műsor egészségmegőrző termékekkel kapcsolatos anomáliákról számol be, első részében a lézerfényt kibocsátó eszközt veszi górcső alá, megszólaltatva ... és feleségét. A házaspár haragosan számol be arról, hogy hogyan „tukmálták” rájuk ezen eszközt. A műsor ezen részében a narrátor egészségmegőrző termékek forgalmazásával, illetve értékesítésével foglalkozó cégről beszél, ennek során adja elő ... és felesége állításaként, hogy „a dobozban sem használati utasítás, sem leírás, sem jótállás nem volt”. Ezt követően az adásban ismertetésre kerül, hogy a céget

keresték, de nem akartak válaszolni, illetve az is, hogy a cég - levelében - alaptalannak tartotta a házaspár állításait. A műsorszámban a levél is bemutatásra kerül, mely az **felperes korábbi neve** nevét nem tartalmazza. A narrátor ezt követően tesz említést arról, hogy a termék forgalmazójával már többször volt dolguk, ez az **felperes korábbi neve**, amely több névváltoztatáson ment át az utóbbi években.

Mindezek alapján az állapítható meg, hogy az átlagnéző számára a műsor első részében az eszközt a házaspár részére értékesítő cég és az egészségmegőrző termékeket forgalmazó és név szerint is megemlítésre kerülő **felperes korábbi neve** teljes mértékben elkülöníthetők egymástól. A műsorszám első része a házaspár és a meg nem nevezett cég közötti viszonyra utal, a szerkesztés ebben a vonatkozásban egyértelmű, amikor közli, hogy az értékesítő céget megtalálni nem tudták, de a forgalmazó cég a felperes, amelyet már ismernek. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható továbbá, hogy olyan közlés, hogy „a felperesi cég, a felperes neve, korábbi nevén **felperes korábbi neve** gazdasági kapcsolatban állt ... és ...” nem hangzott el, de még csak arra való utalás sem történt. Az alperes a fellebbezésében helytállóan mutatott rá arra, hogy a műsorban egyértelműen elhatárolásra került a felperes személye attól a cégtől, akivel a két fogyasztó gazdasági kapcsolatban állt.

A műsorszámban olyan állítás sem hangzott el, hogy „a termék mellé a felperes nem biztosított használati útmutatót és jótállási jegyet”. A riportban ... és házastársa állításaként közli a narrátor azt, hogy „a dobozban sem használati utasítás, sem leírás, sem jótállás nincs”. A műsorszám ezen része még a meg nem nevezett értékesítő céggel foglalkozik, egyértelműen arra utal, hogy a házaspár által ezen cégtől megvásárolt termék dobozában nem voltak fellelhetőek ezen dokumentumok. Amennyiben azonban ezen mondat a felperesre is lenne vonatkozatható, az nem általánosságban jelenti azt, hogy a felperes egyetlen termékhez sem biztosít használati útmutatót és jótállási jegyet. Így tehát ennek valótlan híresztelése sem állapítható meg az alperes részéről.

Az Smtv. fent idézett rendelkezése szerint a helyreigazítás iránti kérelemben a felperes feladata volt megjelölni, hogy melyek a valótlan tények, illetve mely való tények kerültek hamis színben feltüntetésre. A kérelem vizsgálata alapján azonban az állapítható meg, hogy az abban megjelölt, az alperesi fellebbezéssel érintett fenti közlések a perbeli műsorban nem hangzottak el, az elhangzott pontos közlések pedig nem a felperesre vonatkoznak, azok tekintetében a felperes keresetösségi joga is hiányzik. A felperesi helyreigazítási kérelem tehát ezen közlések vonatkozásában nem foghat helyt.

A műsorszám további részében ugyanakkor a felperes és a további, akár értékesítő, akár forgalmazó cégek elhatárolása már nem egyértelmű. Az adás további részében a „cég” kifejezés használata az átlagolvasó számára azt közvetítő, hogy a felperesi cégről van szó, így azon közlés is a felperesi társasággal azonosítható, hogy „... fogyasztó esetében a terméknek a társaság gyógyhatást és a gyógyszerek elhagyásának lehetőségét állította”. Minderre tekintettel ezen közlés vonatkozásában az alperes helyreigazításra kötelezése helytálló volt az elsőfokú bíróság részéről.

A fentieknek megfelelően a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, a másodfokú döntés folytán a pernyertesség-pervesztesség aránya megváltozott. Az elsőfokú eljárásban ezen arány 1/8-7/8-ad a felperesre terhesebben, míg a másodfokú eljárásban a pernyertesség-pervesztesség aránya 1/3-2/3-ad arányban állapítható meg, szintén a felperesre terhesebben.

A perköltségviselés kérdésében a másodfokú bíróság - ezen arányoknak megfelelően - a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, a felperes köteles az alperes részére első- és másodfokú perköltség megfizetésére. A perköltség az alperesi képviselő ügyvédi

munkadíjából tevődik össze, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (3) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A Pp. 394/H. § (5) bekezdése szerint a beadvány elektronikus úton való benyújtása esetén az illetéket jogszabályban foglalt módon kell megfizetni, a 95. § (3) bekezdése és a 124. § (2) bekezdés c) pontja alkalmazásának pedig a beadvány érkeztetését követő három munkanapon belül helye nincs.

Az illeték megfizetésére az ún. EFER rendszeren keresztül, illetve az adott törvényszék illetékbevételei számlájára való utalással kerülhet sor.

A felperes keresetlevelében ugyan jelezte, hogy a 36.000 forint eljárási illetéket megfizette, ahogyan azt is, hogy azt ezt igazoló okiratot csatolja. Ilyen igazolás azonban az iratok között nem lelehető fel. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a pervesztesség-pernyertesség arányához igazodóan kötelezte a felperest a le nem rótt első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának megfelelően.

Az alperes - Itv. 5. § (1) bekezdés j) pontja szerinti - személyes illetékmentessége folytán a további le nem rótt 20.500 forint kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Budapest, 2017. február 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő